

LEBRIS

We know

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

ARIANA GODOY

URMEAZĂ-MI
Vocea

Traducere din limba spaniolă de
MONICA ȘERBAN

**LEDA
EDGE**

PROLOG

VOCEASA.
Nici ochii, nici înfățișarea lui nu mi-au atras atenția, ci vocea sa: delicată, blândă, dar în același timp fermă și bărbătească. Nu mi-am închipuit vreodată că m-ar putea interesa cineva în acest fel doar ascultându-i vocea. Pesemne și pentru că era singurul lucru la care aveam acces, așa cum eram izolată între cei patru pereți ai camerei mele. Un amalgam perfect de împrejurări.

Numele meu este Klara, da, cu K. De multe ori a trebuit să dau explicații în privința lui. Iar dacă simplul meu nume constituie un motiv de discuții incomode, imaginați-vă cum a fost viața mea!

Eu sunt Klara cu K, fata care de 76 de zile nu-și poate părăsi casa și o ascultătoare fidelă a emisiunii radiofonice *Urmează-mi vocea*.

Ascultă-mă!

POCNETUL FLORICELELOR DE PORUMB DIN CUPTORUL CU MICRO-
unde îmi distrage atenția, iar mirosul umple toată bucătăria
și îmi invadează nările. *Mmm, minunat!* mă gândesc, zâmbind și
turnându-mi niște cola într-un pahar.

Reprezintă momentul meu preferat al zilei, singurul care mă
entuziasmează pe parcursul orelor petrecute în această casă.
Scot floricelele din cuptor, iau paharul cu cealaltă mână și mă duc
în camera mea. Așa arată pentru mine fericirea. Un moment sim-
plu, pe care îl prețuiesc din inimă. Ce interesant cum începem să
apreciem lucrurile mărunte abia după ce am fost pe punctul de a
pierde totul!

Mă așez în pat, las floricelele de porumb pe noptieră și îmi pun
căștile. Mă strâng puțin, dar nu vreau altele noi, pentru că acestea
au o mare semnificație pentru mine. Accesez aplicația radio de pe
telefonul mobil și aleg postul pe care îl ascult de obicei. Îmi vâr în
gură niște popcorn și mă apuc să număr secundele rămase. Mai e
puțin până când începe emisiunea mea preferată. Crainicul emi-
siunii de la ora șase își ia la revedere pe un ton vesel și pune câteva
reclame înainte de cea de la ora șapte.

Când sosește clipa cea mare, inima îmi bate și mai tare de bucurie.

— *Bună seara, tuturor!* mă salută vocea care îmi place atât de
mult și care mi-a ținut companie în tot acest timp. *Vă mulțumesc*

că ați ales să vă petreceți timpul alături de mine! Fără să mai pierdem vremea, vă urez bun-venit la emisiunea voastră de seară preferată, Urmează-mi vocea! Vă vorbește Kang, tovarășul și prietenul vostru din timpul acestei ore.

Kang.

Prima dată când l-am ascultat a fost o pură întâmplare. Sora mea lăsase radioul deschis, iar eu mă aflam în cameră, plictisită, și jucam Candy Crush pe telefon. A început emisiunea lui Kang și, când i-am auzit vocea, atât de blândă și de liniștitoare, felul în care vorbea, cum comenta pe diverse teme și cântecele alese de el, mi-a atras atenția imediat.

Inițial, am crezut că e vorba de cineva mult mai în vârstă decât mine, în ciuda glasului tânăr. Să ai propriul program radio nu e ceva ce se poate realiza într-o perioadă scurtă. Dar, pe măsură ce l-am ascultat, l-am cunoscut mai bine și am descoperit multe lucruri despre el. Este în ultimul an de liceu, la fel ca mine, și a urmat diverse cursuri de voice-over. Este foarte inteligent. Îmi dau seama din modul în care se adresează, cu siguranța persoanelor care știu multe lucruri și care se bazează pe cunoștințele lor.

Habar n-am cum arată și nici nu intenționez să aflu. Îmi place senzația de apropiere platonice pe care o încerc, departe de orice sentiment romantic. Nu îmi doresc mai mult și nici nu vreau să-mi complic viața. Deocamdată, nu-mi permit așa ceva.

— *În seara asta, avem o lună plină frumoasă, ați văzut? Dacă sunteți acasă, vă rog să vă uitați pe fereastră chiar acum! Dacă sunteți la volan, vă rog să nu vă desprindeți privirea de la șosea! Veți avea timp mai târziu să o admirați.*

Mă ridic în picioare și mă postez în dreptul ferestrei. Are dreptate, ca întotdeauna. Luna e luminoasă și splendidă.

În astfel de nopți, obișnuiesc să cuget la infinitatea și perfecțiunea universului. Nu-mi iau ochii de la lună. Cât de mici suntem în comparație cu galaxia noastră, și totuși există zile în care simțim că totul se învâрте în jurul nostru! Noi, oamenii, putem

deveni foarte îngâmfați dacă ne-o punem în cap. Dar suntem și capabili de lucruri extraordinare. Presupun că avem atât părți bune, cât și rele.

Mă sprijin cu mâna de geam și conturez cu degetul silueta lunii. Perfectă, ce să mai! M-ar încânta să fiu și eu ca ea. Detest acest înveliș defectuos în care supraviețuiesc zilnic.

— *Aș dori să încep cu un cântec care îmi place la nebunie. Un cântec al unei trupe locale. Sper să vă placă și vouă.*

Se aude o melodie lentă și melancolică:

Nu vreau decât o clipă ca să înțeleg și să-mi asum aceste sentimente.

Tu ești liniște și pace

În mijlocul acestei furtuni,

leacul durerii și a tot ceea ce simt.

Te rog, nu pleca;

Te rog, nu pleca!

Nu mai am cuvinte, tăcerea mă doare, ochii îmi ard cu putere și mă sfâșie tot ceea ce simt.

Tot ceea ce simt...

Tot ceea ce simt pentru... tine.

Să nu zâmbești, dacă nu e real, să nu mă iubești dacă nu e adevărat!

Să nu mă minți doar pentru că ți-e milă, iubeste-mă, în realitatea noastră gentilă!

Perfecțiune niciodată n-am căutat, nici visuri deosebite și nici venerare,

doar o fată frumoasă am observat,

cu ochi negri și inimă de neînduplecat.

Te rog, nu pleca;

Te rog, nu pleca,

Nu mai am cuvinte, tăcerea mă doare, ochii îmi ard cu putere și mă sfâșie tot ceea ce simt.

Tot ceea ce simt...

Tot ceea ce simt pentru... tine.

Se lasă liniștea după ce se termină melodia și îl aud pe Kang oftând înainte să vorbească din nou:

— *Destul de sentimental cântecul, nu-i așa? Tocmai ați ascultat „Lo que siento”¹, al trupei P4. Să nu uitați să sprijiniți talentele locale, urmărindu-le pe rețelele de socializare și ascultându-le melodiile!*

M-am întors în pat ca să beau puțină cola.

— *Am ales acest cântec pentru a anunța subiectul de astăzi. Ați fost vreodată părășiți sau ați avut vreodată inima frântă? Zilnic primim mesaje prin care oamenii ne cer melodii triste. Cred că dragostea este un sentiment incredibil, dar care poate aduce cu sine și lucruri mai puțin frumoase, mai ales dacă iubirea este respinsă sau nu e reciprocă.*

Anul acesta nu m-au preocupat deloc chestiunile amoroase, pentru că dragostea nu este pentru persoane ca mine, imperfecte și fără nicio valoare, ci pentru oameni precum Kang: plini de succes și cu un viitor grozav. Mă încearcă o mare curiozitate și sper ca el să ne spună ceva despre acest aspect al vieții sale. Lucrul care îmi place cel mai mult la emisiunea lui este că, prima dată, vorbește la modul general, pentru ca mai apoi să ne prezinte părerea sa și să ne împărtășească din experiențele proprii.

— *Trebuie să recunosc că nu m-am îndrăgostit niciodată, așa că poate credeți că opinia mea despre iubire nu-i va fi nimănui de folos. Totuși, am observat multe persoane îndrăgostite și am văzut efectele acestui sentiment. Pe unii îi schimbă în bine, iar pe alții, în rău. Însă nu vă îngrijorați! Chiar dacă aveți inima frântă, cu timpul vă veți vindeca și veți găsi pe cineva care să vă facă de două ori mai fericiți. Așa cum vă zic mereu...*

— ...Trebuie să învățăm din lucrurile rele și să dăm pagina pentru a merge mai departe, recit la unison cu el.

¹ „Ceea ce simt”, în lb. sp. (n. tr.).

— *Acum vă las cu un alt cântec, iar după ce ne întoarcem, voi citi câteva dintre mesajele voastre cu privire la tema acestei seri. Vă reamintesc că numărul de contact este...*

Ne spune numărul de telefon și dă drumul următoarei melodii. Cunosc pe de rost numărul, chiar dacă nu am trimis niciodată un mesaj în cadrul emisiunii lui. Pentru ce, în definitiv? Cum ziceam și mai devreme, îmi ajunge să-l ascult, nu-mi doare mai mult, căci în prezent n-am cum să fac față și altor complicații.

Dragă Kang, mă voi mulțumi cu bucuria oferită de emisiunea ta și cu felul în care ne șoptești „Urmează-mi vocea”.

2

Urmează-mă!

ZILELE SE SCURG UNA DUPĂ ALTA, SOARELE SE STRECOARĂ PRIN fereastra mea până când dispăre și luna îi ia locul, iar apoi ciclul se repetă; totul este uniform și atât de monoton...

Mă pregătesc de ritualul meu nocturn. Mai e puțin până la ora emisiunii lui Kang, prin urmare, cu floricelele de porumb și cola în mână, mă îndrept spre camera mea. Mica bulă în care trăiesc se sparge când dau nas în nas cu sora mea chiar în capătul holului.

— Ah! Ce m-am speriat!

Kamila își încrucișează brațele la piept. Da, Kamila cu K. Pe mama o încântă litera K.

— Ți-am zis să nu mai mănânci chestii din astea, nu sunt deloc sănătoase, mă dojenește ea.

Are halatul alb îndoit peste braț.

Îi ofer un zâmbet larg ca s-o mai imblânzesc.

— Numai de data asta.

Mă privește pe sub gene și pe frunte îi apar câteva riduri mici.

— Așa ai spus și ieri.

— Ești de gardă astăzi?

Am schimbat subiectul. Așa e cel mai bine.

— Da, unul dintre pacienții mei...

Kamila se oprește o secundă. Întotdeauna foarte grijulie cu vorbele când discută cu mine.

— ...a avut o recidivă.

Recidivă...

Cuvântul este un eufemism ca să evite numele vreunei boli sau al vreunei împrejurări cu care se confruntă în profesia ei. Kamila a absolvit Facultatea de Psihiatrie acum patru ani, și aș vrea să afirm că i-a fost ușor, dar ar fi o minciună. A fost epuizant și de-a dreptul îngrozitor. Este persoana cea mai puternică pe care o cunosc și tocmai de aceea s-a descurcat atât de bine. Consider că fiecare dintre noi are un rol în această lume. Unii și-l găsesc și trăiesc fericiți cu deciziile luate intenționat. Alții se lasă pur și simplu în voia sortii, se veștejesc și mor fără să fi avut vreun vis, un țel sau un plan pentru viața lor. Înainte ca totul să se schimbe, aveam multe visuri și eram plină de energie, voiam să cuceresc lumea, să realizez imposibilul. Apoi s-a îmbolnăvit mama. Unul după altul, lucrurile au distrus-o pe această adolescentă visătoare, transformând-o în ceea ce este astăzi. 17 ani pustii.

— Cum te simți? mă întreabă Kamila, privindu-mă cu atenție, analizându-mă, așa cum o face mereu.

Nu o învinovățesc, asta e meseria ei.

— Bine.

— Amețeli? Vise vii?

Clatin din cap.

— De data asta n-au existat efecte secundare.

Kamila oftează ușurată.

— Dacă ai vreun simptom, trebuie să-mi zici neapărat, Klara. Nu ne permitem să ne jucăm cu antidepresivele. Încrederea...

— ...este mai importantă decât orice altceva, sfârșesc eu fraza în locul său. Nu te-am mințit niciodată.

Spun adevărul. Mereu am fost sinceră cu ea, numai că nu-mi place deloc când o face pe doctorița. În fine, nu este doar sora, ci și psihiatra mea într-un fel, așa că trebuie să suport... Totuși, fiecare etapă a tratamentului meu este monitorizată, pentru ca un alt psihiatru, care se ocupă de cazul meu și care mă vede o dată pe

lună, să înregistreze tot în dosarul meu. Kamila doar se asigură că respect cu sfințenie tratamentul și că am grijă de mine.

— Ai avut gânduri neplăcute?

Mă face să zâmbesc. Nu pricep de ce e atât de atentă cu propriile cuvinte.

— Kamila, nu mi-a trecut prin minte să mă sinucid.

Am purtat această discuție când am început cu antidepresivele. În primele săptămâni, pe măsură ce corpul se obișnuiește cu medicamentația, e posibil ca depresia să se adâncească și te poți trezi că te gândești la sinucidere înainte să observi vreun semn de îmbunătățire a stării de spirit. Eu am asemuit perioada cu un roller-coaster: cazi brusc ca să poți urca din nou.

— Sună-mă, indiferent de motiv! Andy se întoarce de la serviciu cât de curând, așa că nu rămâi singură multă vreme.

Andy e soțul ei. Locuiesc cu ei. El e un tip cumsecade. Înghit în sec, pentru că singurătatea mă sperie mai mult decât sunt dispusă să recunosc.

— Mă descurc, pleacă liniștită!

Kamila mă trage spre ea și mă strânge cu putere la piept.

— Te iubesc mult, K.!

Îi răspund lovind-o ușurel pe spate cu palma.

— Și eu te iubesc, K2!

Așa ne spunem încă din copilărie. Deși ea este mult mai mare decât mine, fiind practic o adolescentă când m-am născut, diferența de vârstă dintre noi nu ne-a împiedicat niciodată să ne înțelegem bine.

O urmăresc cum pleacă, apoi mă duc în camera mea. Ca să ascult vocea lui Kang când ne urează bun-venit la emisiunea sa în timp ce eu mă relaxez alături de floricelele de porumb. Subiectul din seara asta este familia.

— *Cred că tot ceea ce suntem, personalitatea noastră, are mult de-a face cu educația primită în copilărie și cu lucrurile pe care le vedem zilnic pe măsură ce creștem.*

Mi se pare că sesizez o oarecare tristețe în vocea lui. Oare subiectul îl măhnește? Dacă da, atunci ne asemănăm.

— *Voi ce părere aveți? Trimiteti-mi mesaje cât ascultăm următoarea melodie!*

O mână pe umăr mă face să deschid ochii. Andy se află în fața mea, cu costumul lui impecabil. Îmi scot căștile, lăsându-le să atârne în jurul gâtului.

— Bine-ai venit! il salut cu un surâs.

— Voiam doar să știi că am ajuns acasă. Continuă să-ți ascuți emisiunea! mă îndeamnă el zâmbindu-mi, înainte să-și verifice ceasul. Având în vedere ora, probabil că e emisiunea ta preferată, nu?

Încuviințez din cap și el mă mângâie pe creștet.

— Îți stă bine cu roz.

Îmi dau ochii peste cap.

— Dacă mă iau după tine și Kamila, totul îmi vine de minune.

— Pentru că te privim cu multă dragoste.

Andy este un bărbat foarte cald și, în ciuda faptului că e doar cu câțiva ani mai mare decât sora mea, mereu mi-a fost ca un tată.

— Dragostea e oarbă, îi zic.

— M-ai rănit, rostește el afectat, apucându-se de piept.

— Lasă, că o să supraviețuiești.

Se răsuțește și pornește spre ușă.

— Să te bucuri de emisiune!

Când mă întorc să-l ascult pe Kang, el deja citește un mesaj dintre nenumăratele primite:

— *Următorul mesaj este de la o ascultătoare pasionată a emisiunii noastre, aș afirma chiar că este fana noastră numărul unu: Liliانا. Îți mulțumesc că ești întotdeauna alături de noi! Astăzi, ea ne-a zis: „Îmi place foarte mult cum te exprimi și cum ne ajuți să înțelegem subiecte complexe. Ține-o tot așa!” Mulțumesc mult pentru susținere, fac ce fac numai pentru voi!*

Liliana trimite mereu mesaje. N-a obosit să le tot scrie? Nu știu de ce mă deranjează ideea. Poate fiindcă ea procedează așa, pentru ca el s-o numească „fana numărul unu”, când, în fond există atâtea persoane ca mine, care îi ascultă emisiunea încă de la început. Mă rog, nu mă interesează.

Emisiunea ajunge la final și îl ascult pe Kang cum își ia la revedere.

— *Nu uitați să ne urmăriți pe rețelele de socializare! Ne găsiți pe YouTube, Instagram și Twitter. Prietenul vostru smerit, Kang, își ia rămas-bun de la voi. Să aveți o seară frumoasă! Vă las cu un cântec al cărui titlu este „Más de ti”, al trupei Sueños Rotos².*

Vreau mai mult din tine...

It's not enough.³

Ce se întâmplă dacă nu e destul?

Dacă tot ce-mi doresc se schimbă

Indiferent de câtă grijă am... pentru tine...

Față de tine...

Rostesc cuvinte dulci fără un motiv anume

Fără să-mi pese de viața mea

Sau de cât de mult voi cădea.

Nu...

Nu, pentru mine nu e destul, nici azi, nici mâine,

Numai tu exiști în mintea mea.

Vreau mai mult, mult mai mult din tine.

În timpul refrenului, îmi trec degetul peste pictograma aplicației de Instagram. Am un cont vechi, pe care nu l-am mai folosit de mai bine de un an. Nu știu cu precizie din ce motiv sunt tentată să-l accesez. Oare pentru că dragul de Kang a pomenit-o

¹ „Mai mult din tine”, în lb. sp. (n. tr.).

² „Visuri frânte”, în lb. sp. (n. tr.).

³ „Nu e suficient”, în lb. eng., în orig. (n. red.).

pe Liliana ori poate datorită melodiei care îmi stârnește curiozitatea? A doua parte a cântecului mă afectează și mai tare.

Ce s-ar întâmpla dacă sentimentele mi-ar exploda?

Dacă tot ce simt m-ar domina

Și nimic n-aș mai putea controla?

Ce s-ar întâmpla dacă mi-aș pierde controlul?

Pentru tine...

Rostesc cuvinte dulci fără un motiv anume

Fără să-mi pese de viața mea

Sau de cât de mult voi cădea.

Nu...

Nu, pentru mine nu e destul, nici azi, nici mâine,

Numai tu exiști în mintea mea.

Vreau mai mult, mult mai mult din tine.

Mă hotărâsc, deschid Instagramul și caut contul oficial al emisiunii *Urmează-mi vocea* înainte să apuc să regret.